

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 22Co/27/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2322203969
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2322203969.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Eva Behranová a sudcov: JUDr. Peter Duman a Mgr. Matúš Staríček v spore žalobcu: Sociálna poisťovňa so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta 8-10, 813 63 Bratislava, IČO: 30 807 484, v mene ktorej koná organizačná zložka: Sociálna poisťovňa, pobočka Bratislava, Záhradnícka 31, 829 02 Bratislava, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX/XX, XXX XX E., zastúpený: JUDr. Albín Lancz, advokát so sídlom Mierová 1435/33, 924 01 Galanta, o zaplatenie 1 595,80 eura, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 35C/56/2022 – 68 zo dňa 13. marca 2023, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca má voči žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 595,80 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením.

1.1 Svoje rozhodnutie právne odôvodnil použitím ustanovenia § 415, § 420 ods. 1, 3, § 441 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 4 ods. 1, 3 zákona č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov (v ďalšom texte „zákon o držaní psov“), § 238 ods. 1, 6 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (v ďalšom texte „zákon o sociálnom poistení“) a § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“).

1.2 Napadnuté rozhodnutie súd prvej inštancie vecne odôvodnil tým, že žalobca si v konaní uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 1 595,80 eura, ktorá mu vznikla výplatou dávok v dôsledku zavineného protiprávneho konania žalovaného. Medzi stranami nebolo sporné, že dňa 05. februára 2021 okolo 20.00 hodiny v meste Galanta pes plemena americký staffordšírsky teriér, ktorého mal žalovaný ako vlastník na vôdzke, roztrhol obojok, vytrhol sa z jeho rúk, rozbehol sa k poškodenej – F. G. (ďalej len „poškodená“), ktorá venčila svojho psa a na tohto psa zaútočil. Poškodená svojho psa zodvihla na ruky a následne pes žalovaného napadol poškodenú do tvárovej časti a oka, čím poškodenej spôsobil zranenia, ktoré si vyžiadali dobu liečby od 08. februára 2021 minimálne do 08. apríla 2021. Žalobca vyzval žalovaného na náhradu škody, ktorá mu vznikla výplatou nemocenských dávok poškodenej vo výške 1 595,80 eura. Námietku nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu vznesenú žalovaným, súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože oprávnenie žalobcu uplatňovať si právo na náhradu škody v súdnom konaní vyplýva priamo z § 238 ods. 1 v spojení s § 238 ods. 3 zákona o sociálnom poistení. Za právne nedôvodnú súd prvej inštancie vyhodnotil aj námietku

žalovaného o tom, že trestné stíhanie začaté na základe trestného oznámenia poškodenej, bolo uznesením OR PZ v Galante ČVS : ORP-613/GA-GA-2021 zo dňa 28.06.2022 zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Žalovaný tu poukázal na odôvodnenie predmetného rozhodnutia, z ktorého vyplynula neprítomnosť zavinenia na strane žalovaného za tento skutok. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti konštatoval, že súd v civilnom sporovom konaní skúma predpoklady vzniku občianskoprávnej zodpovednosti samostatne. Skutočnosť, že nebola vyvedená trestnoprávna zodpovednosť alebo zodpovednosť za priestupok, je v tomto konaní bez významu. Pokiaľ ide o predpoklady vzniku občianskoprávnej zodpovednosti, súd prvej inštancie právne argumentoval tým, že povinnosti osoby, ktorá vedie psa mimo chovného priestoru alebo zariadenia na chov, vyplývajú z ustanovenia § 4 ods. zákona o držaní psov, v zmysle ktorého musí byť takáto osoba fyzicky a psychicky spôsobilá a schopná ovládať psa v každej situácii. Je pritom povinná jednak predchádzať tomu, aby pes útočil alebo iným spôsobom ohrozoval človeka alebo zvieru a jednak zabráňovať vzniku škôd na majetku, prírode a životnom prostredí, ktoré by pes mohol spôsobiť. Zákon žiadnym spôsobom nepredpisuje, aké prostriedky by mala osoba na ovládanie a kontrolu psa používať, schopnosť psychicky a fyzicky ovládať psa by sa mala však vzťahovať na každú situáciu. V prípade zavineného porušenia tejto povinnosti a pri vzniku škody v príčinnej súvislosti s týmto konaní môžu byť kumulatívne splnené predpoklady pre vyvedenie všeobecnej zodpovednosti za škodu, a to 1. porušenie právnej povinnosti, 2. škoda, 3. príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody a 4. zavinenie (§ 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že v konaní bolo sporným zavinenie žalovaného, keď žalovaný mal porušiť prevenčnú povinnosť predchádzať útoku jeho psa tým, že ho neovládol v danej situácii, hoci zo zákona je povinný psa ovládať v každej situácii. Podľa súdu prvej inštancie žalovaný, na strane ktorého je dôkazné bremeno vo vzťahu k vylúčeniu prezumovaného zavinenia, relevantné dôkazy nenavrhol. Okrem dokladu o nadobudnutí obojku a fotografie odlomeného upínania, z ktorej nie je zrejmé kedy a kde bola vyhotovená, žalovaný nenavrhol žiadne dôkazy, ktorými by odstránil pochybnosť, či obojok nebol poškodený už pred incidentom, či zo strany poškodenej alebo jej psa došlo k vyprovokovaniu psa žalovaného, či vzhľadom na okolnosti prípadu (mieru výchovy, predchádzajúce správanie) bol žalovaným použitý obojok dostatočným prostriedkom kontroly psa, ktorý si situácia (pohyb na verejnom priestranstve medzi bytovými domami) vyžadovala, či odlišná reakcia poškodenej na náhle vzniknutú situáciu mohla mať iné, prípadne menej závažné následky. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že z hľadiska potrebného dohľadu nad psom žalovaný nepreukázal, že s prihliadnutím na okolnosti prípadu (povahu psa, mieru výcviku, verejné priestranstvo využívané aj inými psíčkarmi, kde kontakt s iným psom mohol očakávať) prijal potrebné opatrenia na to, aby zvieru nemohlo spôsobiť škodu. Žalovaný nepreukázal, že škodu nezavinil ani to, že ju zavinila poškodená či tretia osoba a nepreukázal ani to, že škoda vznikla náhodou. Súd prvej inštancie potom žalobe ako dôvodnej v celom rozsahu vyhovel.

1.3 O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p., keď žalobca bol v spore proti žalovanému plne úspešný s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný poukazom na dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g), h) C. s. p.. Namietal, že neboli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu z dôvodu, že jeho konanie nebolo pokryté zavinením na jeho strane. Zlomenie upínacieho pásu je skutočnosť oddelenou od žalovaného, ktorú svojim konaním nemohol ovplyvniť, a preto sa v rámci tejto okolnosti uplatňuje vyššej moci, respektíve náhody. Žalovaný pred zahájením vedenia psa obojok psovi riadne nasadil, pričom upínanie bolo plne funkčné. K jeho zlomeniu došlo až náhlou reakciou psa na stret s poškodenou a jej psom, ktorý sa k osobe žalovaného priblížili odzadu a teda mimo jeho zorného uhla. Vzhľadom na prítomnosť vodiaceho pásu a všetkých obvyklých prvkov bezpečného venčenia psa si preto držiteľ psa počínal tak, aby škoda nenastala, a preto všeobecnú preventívnu povinnosť neporušil. K negatívne následku došlo mimo sféry jeho vplyvu, a to zlomením obojku v mieste jeho zapínania, ktorý bol zakúpený v krátkom časovom horizonte pred incidentom, teda v záručnej dobe. Žalovaný ďalej spochybnil závery súdu prvej inštancie o tom, že neunesol dôkazné bremeno, keď uvedené skutočnosti v konaní preukázal fotografiou, ktorá deklaruje stav obojku po incidente. Fotografia bola vyhotovená bezprostredne po incidente, čo však podľa žalovaného neznižuje relevanciu dôkazu, hoci sa ho súd prvej inštancie snaží spochybňovať na základe vlastných hypotéz a domnienok, ktoré nemajú oporu v dôkaznom stave. V súvislosti s absenciou zákonného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu, ktorým je zavinenie, žalovaný opäť odkázal na závery orgánov činných v trestnom konaní, ktoré konštatovali neprítomnosť zavinenia na strane

žalovaného. Podľa žalovaného § 4 ods. 1 zákona o držaní psov zakladá len prípadné porušenie povinnosti ako jeden zo znakov náhrady škody (protiprávne konanie). Hoci toto ustanovenie je budované na princípe objektívnej zodpovednosti, tak podľa žalovaného samotné znenie tohto ustanovenia nie je spôsobilé zmeniť režim nároku na náhradu škody, ktorý podľa § 415 a 420 Občianskeho zákonníka vyžaduje aj zavinenie (nutnosť postupovať podľa § 415 a 420 Občianskeho zákonníka je prezumovaná aj judikátom Najvyššieho súdu SR R 5/1981). Podľa žalovaného náhrada škody v predmetnej veci vyžaduje aj prítomnosť zavinenia, hoci protiprávne konanie vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 1 zákona o držaní psov (predmetom konania totiž nie je priestupok na úseku držania psov ale náhradu škody podľa § 415 a 420 Občianskeho zákonníka). Žalovaný považoval za potrebné dodať aj to, že samotnú škodu spôsobil pes a nie žalovaný, čo znižuje mieru použiteľnosti prezumpcie zavinenia škodcu, ktorú aplikoval súd prvej inštancie. Žalovaný totiž fakticky nemá status škodcu (tým je pes), ale len osoby zodpovednej, že nedokázala psa ovládať (hoci kvôli zlomeniu obojku, ktorý slúžil na ovládanie psa). Žalovaný k posudzovaniu miery zavinenia poukázal aj na správanie poškodenej, ktorá pri incidente zdvihla svojho psa nad hlavu, čo bolo priamou príčinou výskoku psa žalovaného. Ak by poškodená psa nad hlavu nezdvihla, tak by jej žiadna ujma na zdraví nevznikla, pretože pes žalovaného by sa naťahoval so psom poškodenej. Súčasne uviedol, že celý incident prebehol v tak krátkom čase, že tomuto nebolo možné zabrániť hlasovým povelom. V súvislosti s prevenčnou povinnosťou poukázal žalovaný na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/171/2019, v zmysle ktorého „prevenčná povinnosť totiž neznamena, že ide o povinnosť absolútnu, ktorá za každej situácie zabezpečí, že k žiadnej škode nepríde.“ Žalovaný poprel existenciu príčinnej súvislosti medzi jeho konaním ako vodiča psa a škodou, pretože tieto momenty nie je možné prepojiť logicky udržateľnou reťazou príčinnej súvislosti. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 4Cdo/191/2017, Krajského súdu Košice 2Cob/138/2019 a Krajského súdu Trenčín 5Co/126/2016/. Rozporoval zistenia súdu prvej inštancie (bod 23 rozsudku) o tom, že „v konaní nebolo sporné, že sa pes žalovaného vytrhol z ruky a rozbehol sa za psom, ktorého venčila poškodená. Poškodená svojho psa zdvihla nad hlavu, pričom následne pes žalovaného zaútočil na ňu takým spôsobom, že ju hrýzol do hlavy.“ Podľa žalovaného dej prebehol tak, že pes žalovaného reagoval na provokáciu psa poškodenej, potom ako ho poškodená zdvihla nad hlavu, tak pes žalovaného pri výskoku za psom poškodenej do nej tlamou narazil a zubami ju poškríbal. Pes žalovaného teda neútočil na poškodenú a ani ju nehryzol. Žalovaný spochybnil závery súdu prvej inštancie aj o tom, že žalovaný pri splnení predpokladov všeobecnej zodpovednosti musí preukázať, že škodu nezavinil. Podľa žalovaného je povinný preukazovať zavinenie žalobca, avšak v tejto oblasti sa obmedzil výlučne iba na svoje hypotézy a domnienky. Podľa žalovaného je nepochybné, že rozhodnutie prvoinštančného súdu je založené na nesprávnych skutkových zisteniach, ktoré nemajú podklad vo vykonaných dôkazoch ako aj na nesprávnom právnom posúdení veci. Súd teda dospel k nesprávnej vyhodnoteniu skutkového ako aj právneho stavu, keď žalovaný ujmu na zdraví poškodenej nezavinil, pričom zlomenie zapínania obojku a následok v podobe poškodenia zdravia nie je možné prepojiť kauzálnym nexusom. Navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobu zamietne alebo napadnutý rozsudok zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalobca písomné vyjadrenie k odvolaniu žalovaného súdu nedoručil.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C. s. p.) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g), h) C. s. p.), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 C. s. p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 C. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

5. Predmetom konania na súde prvej inštancie bol nárok žalobcu voči žalovanému, na náhradu škody vo výške 1 595,80 eura, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti so zavineným protiprávnym konaním žalovaného výplatou nemocenských dávok poškodenej.

6. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý žalobe v celom rozsahu vyhovel, keď mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že žalovaný porušil svoju právnu povinnosť predchádzať útoku svojho psa tým, že ho neovládal v

danej situácii, hoci zo zákona je povinný psa ovládať v každej situácii. V dôsledku útoku psa vznikla u poškodenej škoda na zdraví, čím je daná príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovaného a vznikom škody na strane žalobcu, ktorý poškodenej vyplatil nemocenské dávky. Rozsah škody medzi stranami sporný nebol.

7. Preskúmaním spisového materiálu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a dospel k správnym skutkovým zisteniam, ktoré aj správne právne posúdil. Odvolací súd vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie konštatuje nasledovné, pre posúdenie vecí, podstatné skutočnosti: Žalobca vyplatil poškodenej nemocenské dávky vo výške 1 595,80 eura za obdobie od 18. februára 2021 do 05. apríla 2021. Táto skutočnosť medzi sporovými stranami nebola sporná. Nemocenské dávky boli poškodenej vyplatené v dôsledku poškodenia jej zdravia, ku ktorému došlo po útoku psa žalovaného. Priebeh útoku psa žalovaného na poškodenú tak, ako ho zistil súd prvej inštancie vyplýva z uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Galante ČVS: ORP-613/GA-GA2021 zo dňa 28. júna 2022. Podľa takto ustáleného skutkového stavu pes plemena americký staffordšírsky teriér, ktorého mal žalovaný ako vlastník na vôdzke, roztrhol obojok a vytrhol sa z jeho rúk, rozbehol sa k poškodenej, ktorá venčila svojho psa, bez toho, aby bol sám napadnutý alebo vyprovokovaný zaútočil na psa poškodenej, ktorá ho zodvihla na svoje ruky. Následne pes žalovaného napadol poškodenú a to takým spôsobom, že ju hrýzol do hlavy, konkrétne do tvárovej časti a oka, čím poškodenej spôsobil zranenia rozsahu, ktoré si vyžiadali dobu liečby od 08. februára 2021 do minimálne 08. apríla 2021.

8. Podľa § 238 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, sociálna poisťovňa má právo voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania; výšku škody preukazuje Sociálna poisťovňa potvrdením príslušnej organizačnej zložky Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok.

9. Podľa § 4 ods. 1 zákona o držaní psov, ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov, vodiť psa mimo chovného priestoru alebo zariadenia na chov môže len osoba, ktorá je fyzicky a psychicky spôsobilá a schopná ho ovládať v každej situácii, pričom je povinná predchádzať tomu, aby pes útočil alebo iným spôsobom ohrozoval človeka alebo zvieratá, a zabraňovať vzniku škôd na majetku, prírode a životnom prostredí, ktoré by pes mohol spôsobiť.

10. Podľa § 4 ods. 3 zákona o držaní psov, ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov, za psa vždy zodpovedá držiteľ psa alebo osoba, ktorá psa vedie alebo nad psom vykonáva dohľad.

11. Podstata odvolacích námietok žalovaného spočívala v tom, že v jeho konaní absentuje zavinenie, čo konštatovali aj orgány činné v trestnom konaní, ktoré pristúpili k zastaveniu trestného stíhania z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Žalovaný poukazoval na nutnosť postupovať podľa ustanovení § 415 a 420 Občianskeho zákonníka, ktoré vyžadujú zavinenie, objektívna zodpovednosť by bola relevantná len pri posudzovaní priestupku, žalovaný nemá status škodcu (tým je pes), ale len osoby zodpovednej, že nedokázala psa ovládať. Navyše podľa žalovaného medzi jeho konaním a škodou absentuje príčinná súvislosť, teda nezavinil ujmu na zdraví poškodenej; zlomenie zapínania obojku a následok v podobe poškodenia zdravia nie je možné prepojiť príčinnou súvislosťou.

12. Súd prvej inštancie postupoval správne, v súlade s citovaným ustanovením § 238 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, keď zisťoval vznik škody, existenciu protiprávneho konania a príčinnú súvislosť medzi škodou a protiprávnym konaním.

13. Odvolací súd predovšetkým upriamuje pozornosť na skutočnosť, že nesporne zistenou škodou je škoda na strane žalobcu – vyplatenie nemocenských dávok poškodenej vo výške 1 595,80 eura. Škoda, ktorá je právne významná v preskúmvanej veci, teda nie je škoda na zdraví, či iná škoda vzniknutá poškodenej, ale škoda, ktorá vznikla žalobcovi vyplatením sumy 1 595,80 eura, čím v jeho majetkovej sfére vznikla ujma. Súd prvej inštancie správne zistil a vyhodnotil aj protiprávne konanie žalovaného – jeho faktické správanie, ktorým porušil svoju právnu povinnosť zakotvenú v citovanom ustanovení § 4 ods. 1 zákona o držaní psov - povinnosť predchádzať tomu, aby jeho pes útočil alebo iným spôsobom ohrozoval človeka alebo zvieratá, a zabraňovať vzniku škôd na majetku, prírode a životnom prostredí, ktoré by pes mohol spôsobiť. V zmysle citovaného § 4 ods. 3 zákona o držaní psov za psa vždy zodpovedá držiteľ psa, resp. osoba, ktorá psa vedie alebo nad psom vykonáva dohľad. Zodpovednosť

tejto osoby je objektívnou zodpovednosťou (porovnaj dôvodovú správu k zákonu o držaní psov), zavinenie sa preto neskúma. Odvolací súd tak vyhodnotil otázku, či ide o zodpovednosť subjektívnu alebo objektívnu odlišne od súdu prvej inštancie. Pri objektívnej zodpovednosti sa splnenie požiadavky (preukázania) zavinenia teda nevyžaduje a zodpovedný subjekt – v tomto prípade žalovaný, zodpovedá aj v prípadoch, kedy svojím konaním (alebo opomenutím) škodu nezavinil. V takých prípadoch vznik zodpovednosti nevylučuje ani náhoda. Odvolací súd dodáva, že zodpovednosť za škodu podľa zákona o držaní psov je zodpovednosťou osobitnou, majúcou povahu špeciálnej právnej úpravy vo vzťahu k všeobecnej úprave zodpovednosti za škodu v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 415, § 420), na ktoré odkazoval žalovaný. Pokiaľ teda existuje osobitná špeciálna právna úprava, je potrebné aplikovať túto, v zmysle zásady *lex specialis derogat lex generali* (osobitný zákon ruší všeobecný zákon, resp. osobitný zákon má prednosť pred všeobecným zákonom). Ani judikatúra, na ktorú žalovaný vo svojom odvolaní poukazoval a ktorá vychádza z aplikácie ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka, preto nie je v preskúmvanej veci príliehavá. Námitka žalovaného, že objektívna zodpovednosť by bola relevantná len pri posudzovaní priestupku, je jeho nesprávnou interpretáciou účelu zákona o držaní psov a nevyplýva zo žiadnej právnej normy. Účel zákona o držaní psov je zakotvený v jeho ustanovení § 1 ods. 1, podľa ktorého tento zákon ustanovuje niektoré podmienky držania psov. Z uvedeného, ani v zákone nasledujúcich ustanovení nevyplýva, že by sa zákon, resp. jeho časť vzťahovala len na priestupkové konanie. Je potrebné uzavrieť, že z dôvodu, že ide o osobitnú zodpovednosť, ktorá je objektívna, nie je dôvodné zaoberať sa zavinením na strane žalovaného, jeho odvolacie námietky, týkajúce sa absencie zavinenia na jeho strane, preto nie sú dôvodné. Ďalej odvolací súd konštatuje, že príčinná súvislosť v predmetnej veci sa neskúma medzi zlomením zapínania obojku a poškodením zdravia poškodenej, ako uvádza žalovaný, ale medzi vznikom škody na strane žalobcu – teda medzi vyplatením nemocenských dávok poškodenej a protiprávnym konaním žalovaného. Medzi uvedenými, jednoznačne preukázanými skutočnosťami, príčinná súvislosť je daná, pretože ak by pes žalovaného nespôsobil poškodenej zranenia, ktoré si vyžadovali jej práceneschopnosť, žalobca by jej nevyplatil nemocenské dávky vo výške 1 595,80 eura, čím mu vznikla v uvedenej sume škoda.

14. Odvolací súd ďalej konštatuje, že súd prvej inštancie sa vyrovnal so všetkými pre rozhodnutie podstatnými skutočnosťami. Je potrebné tiež pripomenúť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

15. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

16. S poukazom na uvedenú argumentáciu odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie námietky žalovaného sú nedôvodné, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie preto postupom podľa citovaného ustanovenia § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správne potvrdil.

17. V odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. (§ 255 ods. 1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18. Senát odvolacieho súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).